

woorden voor de vrienden

- bij een guirlande van kattenstaart –

vrienden, in mijn ogen deze paarse
guirlande, de Art Nouveau van Klimt
en Schiele, deze dichter ziet er scheel
van, ziek alweer van heimwee

hij verzint de zompen, het moeras,
zaait de dokkerbloemen van zijn
woorden, zijn schamele taal,
de spraak van ons volk: noem hem
heen-en-weerwolf in een bootje
dat dreigt te zinken – oude namen

laat hij bezinken, wijnmoer op de
bodem van jullie beker, als meerboeien
haakt hij ze vast: vergeet ze niet

ons verleden opende weerom een
commode, een ladekast die uit
de mode is zoals op bierviltjes
staat: schone liefjes duren niet
lang of word bokser dan heb je
meer kans op slagen – en sterker

in ons bevlekte dialect: *o gij
slappewieze, gattenkletser, zedde
gij van de zep gaan lekken, gij
trapt op ou kalesjoeter, tsjeppen*

vrienden, leg de belofte vast
in bronbosjes: waar verschuilt zich
de bron, waarheen sijpelt het water?

weerom gooit de dichter als een jongen
van tien een klamper op: een vliegertje
van krantenpapier, gekleefd aan een
vlechtwerk van biezen en zie, zijn
vlieger gaat weer op, stuikt op zijn
snoet voor de voet van een schone

een dichter van zompen en moeras,
hij begaat dagelijks zonden, neemt
zichzelf de biecht af, verleent geen
absolutie eer hij heeft geschreven

't Palingshuis 15 juli 08 (Met Paula, Erik,
keizer Staf en Lucas de luisteraar en die
ene schone van zestien)

Staf De Wilde